

Ordinationstale

Af Marianne Gaarden

Ved Thomas Søvnalds og Beth Marie Larsen Hagemanns ordination den 17. november 2019, klokken 16.00 i Maribo Domkirke.

Det ord af den hellige skrift, som jeg på denne jeres ordinationsdag særlig vil lægge jer på sinde, skriver evangelisten Markus:

Samme dag, da det blev aften, sagde Jesus til dem:

»Lad os tage over til den anden bred.«
Og de forlod skaren og tog ham med i den båd, han sad i, og der var også andre både med.

Og der kom en voldsom hvirvelstorm, bølgerne slog ind over båden, så den var lige ved at fyldes. Men Jesus lå i agterstavnen og sov på en hynde.

Så vækkede de ham og sagde til ham:
»Mester, er du ligeglad med, at vi går under?«

Og han rejste sig, truede ad stormen og sagde til søen:

»Ti stille, hold inde!«
Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille.
Så sagde han til dem:
»Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?«

Og de blev grebet af stor frygt og sagde til hinanden: »Hvem er dog han, siden både storm og sø adlyder ham?«

Kære Thomas og Beth Marie,

I står her i kirkeskibet i Maribo Domkirke, klar til at gå ombord i jeres nye embeder.

I kommer ombord på et skib med mange forskellige mennesker: nye præstekollegaer, mennesker i jeres menigheder, menighedsråd, en masse frivillige, organister, kordegne, gravere, gravermedhjælpere, kirkesangere, kor og korledere, kirke- og kulturmedarbejdere, provst, biskop og et Kirkeministerium, som I også vil få kontakt med - om ikke før, så når I skal have support fra IT-kontoret.

Det er mange meget forskellige mennesker og alle, der er døbt, er ombord i det samme kirkeskib.

Det almindelige præstedømme, kaldte Martin Luther det:

”Enhver, som er krøbet ud af dåben, er lige meget præst og biskop”, sagde han. Alle skal vi vidne om Kristus.

Ved siden af det almindelige præstedømme opererede Luther også med det særlige præsteembede.

Det er de ordinerede præster, der er kaldet til at forkynde evangeliet og uddele sakramenterne i menighederne. En ordineret præst er ikke en specielt hellig person, der er nærmere Gud, end andre mennesker.

Det særlige embede består udelukkende i at være tjener for resten af den menighed, der har kaldet en.

Så I skal tjene et fællesskab med meget forskellige mennesker, hvor vi alle er disciple af Kristus – ombord i det samme kirkeskib.

Med så mange forskellige mennesker er der også mange forskellige perspektiver, interesser og behov.

Det kan næsten ikke undgås, at bølgerne ind imellem går højt, og man kan opleve – hvad enten man er præst, organist eller menighedsrådsmedlem – at bølgerne slår ind over kirkeskibet, så det er lige ved at fylde. Vi mærker presset og frygter, at skibet og vi selv går ned.

Det kan være foranlediget af et voldsomt stormvejr, hvor forskellige perspektiver, meninger og interesser brydes – på de sociale medier kaldes det fx en shitstorm. Presset på den enkelte kan blive for stort. Så siger vi, at man *går ned*. Man kan gå ned med stress eller gå ned med depression.

Jeg tænker, at I lige som de fleste mennesker har oplevet, at der har været perioder af jeres liv, hvor der kom en voldsom hvirvelstorm, og bølgerne slog ind over jer, så I frygtede at gå ned.

Stormen kan også komme fra det omkringliggende samfund: Eksempelvis når Ateistisk Selskab kører en buskampagne for at få folk til at melde sig ud af folkekirken, og medierne efterfølgende skriver, at folkekirken bløder medlemmer. Når så medlemstallet har stabiliseret sig igen, så er det ikke længere interessant mediestof. Eller når en samtid spænder kristendommen for en ideologisk vogn – det være sig rød, blå, grøn, sort eller hvid – med fare for at reducere kristendom til ren ideologi og derved tømme kristendommen for ånd og religiøst indhold.

Det kan også være et konkret stormvejr, der kan ramme os, når vi er på vandet. Har man en gang siddet i en båd, der gynger faretruende, mens bølgerne står op om rælingen, så er det ikke svært at forstå disciplenes panik og angst for at gå ned.

Når vi oplever, at bølgerne slår ind over os, så er det såre menneskeligt at blive grebet af angst og frygte, at vi er ved at gå ned.

Hvad gør man så? Findes der et alternativ til frygten?

En præst fortalte engang om en fisker i sit sogn, der var kærtret med sin fiskekutter i et voldsomt stormvejr. Fiskeren overlevede i det kolde vand og blev reddet. Han fortalte efterfølgende i et interview til en avis, hvordan han havde klamret sig til en planke fra båden, og at han havde holdt sig i live ved at tænke på det, som præsten havde sagt, da han sidste gang var i kirke – det var juleaftenen.

Præsten spekulerede som rasende på, hvad det mon var, han havde sagt i sin prædiken, som havde været så livgivende ord, at de kunne holde fiskeren i live. I sin forfængelighed opsøgte han til sidst fiskeren og spurgte ham om det. Fiskeren svarede: "Jo, du sagde 'Herren velsigne og bevare dig.'" (Ordene fra velsignelsen, der lyder hver søndag.)

Man kan trække på smilebåndet af historien, men den rummer mange sandheder, der er gode at holde sig for øje sådan en dag, hvor I skal ordineres.

Selvom præster er myreflittige og bestræber sig på at holde gode prædikener, så er vi ikke alene på arbejde – det er ikke os, der velsigner og bevarer – det er ham, vi alle tjener.

Når vi oplever, at bølgerne slår ind over os, og vi frygter *at gå ned*, så er den bedste medicin at rette fokus mod ham, der ligger i agterstavnen i kirkeskibet og sover på en hynde. Der er plads ved siden af Jesus.

"Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?", spørger han disciplene, og det gælder også os disciple, der lever i dag.

Selvom kirkeskibet ind i mellem gynger faretruende og bølgerne slår ind over rælingen, så er vi ikke alene ombord. Ham, vi tjener, er også med og ligger tillidsfuldt og afslappet i agterstavnen på en hynde, hvor der er plads til os alle.

LOLLAND-FALSTERS STIFT
FOLKEKIRKEN

Så værsgo – velkommen ombord i kirkeskibet. Tag plads på en hynde ved siden af Jesus. Læn jer tilbage og frygt ikke storm eller høj bølgegang.

Med disse ord vil jeg ønske jer Guds velsignelse i præstegerningen, og lægge jer på sinde, at også I må have tillid og tro på den Herre, som både storm og sø adlyder, og som velsigner og bevarer jer i jeres gerning.

Amen.